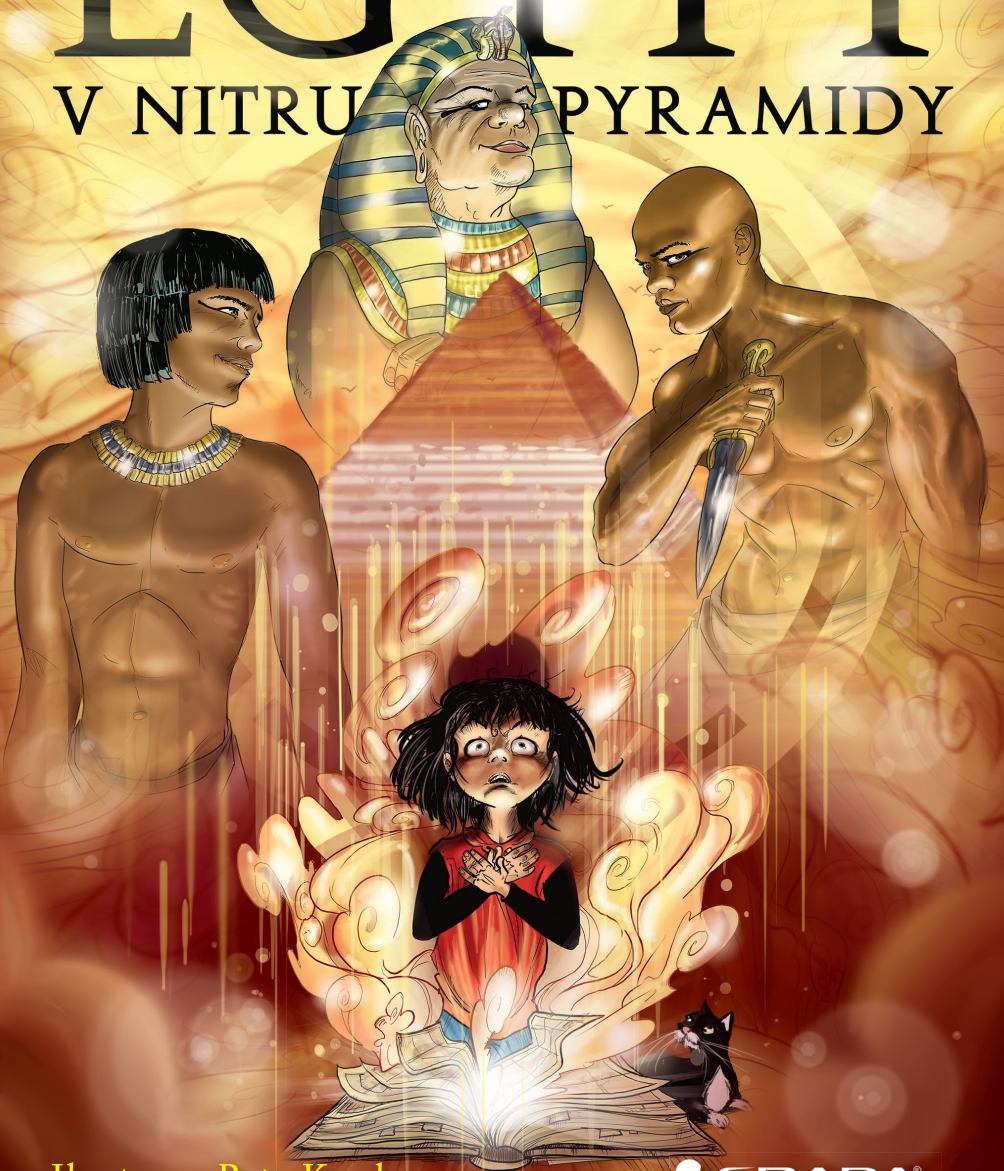

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

EGYPT

V NITRU PYRAMIDY

Ilustrace Petr Kopl

GRADA®

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, TEĎ PŮJDU DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DO SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NENMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ...

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍŽE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POKODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠĚLA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TETOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TETOU NĚJAKOU DOBU NĚMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

NA DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE SE DO PRÁCE DOSTANĚ AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL MĚTREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VĚDYČKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY A ON MI ZA TO NOSIL BONBONY, O KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DO SPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

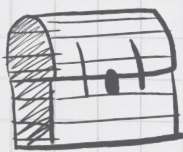
JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPŘENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY

TAJEMNĚ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍŤU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. ANI MYŠ NEBO KŘEČKA, NATOŽPAK POTKANA. TO JE PRVNÍ PRIMA VĚC. TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DÉJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKoustEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A VŠELIJKÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTÁ, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNŮ NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ. UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. SNAD NA TO ČASEM PŘIJDU, PROTOŽE MÁM JEDEN ZÁVAZEK, KTERÝ BYCH RÁDA SPLNILA. PŘI SVOJÍ PRVNÍ CESTĚ DO MINULOSTI JSEM SE SETKALA S ŘECKÝM HRDINOU ACHILLEEM. STRAŠNĚ SE HÁDAL S JINÝM BOJOVNÍKEM. KDYŽ JSEM SE VRÁTILA, VŠECHNO JSEM SI O NĚM ZJISTILA A DOZVĚDĚLA JSEM SE, ŽE SE KVŮLI TĚ HÁDCE URAZIL A TRUČOVAL A ODMÍTAL DÁL BOJOVAT VE VÁLCE A ŽE PAK ŠEL JEHO PŘÍTEL PATROKLOS DO BOJE V JEHO ZBROJI, ALE PROTOŽE NEBYL TAK DOBRÝ VÁLEČNÍK JAKO ACHILLEUS, NEPŘÁTELĚ HO ZABILI. ROZHODLA JSEM SE, ŽE SE TAM VRÁTÍM A BUDU ACHILLEA VAROVAT, ŽE KDYŽ BUDE TVRDOHLAVÝ JAKO MEZEK, ZTRATÍ NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA. ALE ZATÍM JSEM SE TAM ZNOVU NETREFILA, A TO UŽ JSEM V MINULOSTI STRÁVILA PODSTATNĚ VÍC ČASU NEŽ V NAŠEM NOVÉM DOMĚ.

TAKY MÁM PODEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...

Kapitola 1

Bára otráveně čučela z okna.

Měla to sice přes celou třídu, protože seděla v řadě u dveří, ale pořád to bylo lepší než poslouchat našprtané Jarouškovy odpovědi. Venku zářilo slunce, jako by si chtělo napracovat poslední dny prázdnin, kdy celé dny lilo, a ve třídě bylo horko a dusno. Bára by nejraději vzala sešit a ovívala se jako vějířem, jenže to by si paní učitelka mohla vyložit, jako že se Bára nudí, a začít se jí vyptávat. O to Bára ani v nejmenším nestála.

„Vídím, že z vlastivědy si toho pamatujete docela hodně,“ řekla paní učitelka Zounarová, když Jaroušek dorecitoval. Stejně vzorně recitoval minulou hodinu při češtině, když se pan učitel ptal na vyjmenovaná slova a na vzory, podle kterých se skloňuje, a taky první hodinu při zeměpisu. Prostě pokaždé, když se někdo zeptal, co si pamatují z loňského roku, Jarouškova tlustá ručička se začala třepetat ve vzduchu a Jaroušek málem přepadal přes lavici, jak se natahoval, aby byl vyvolán. Bára se rozhodla, že tohohle zrzavého, tlustého chlapečka s velkými křivými zuby bude nesnášet. Kdyby jen tak seděl a odpověděl, až by se ho někdo zeptal, tak by jí to nevadilo. Ale to, jak se dere o pozornost, ji vytáčelo.

Jílek ji taky vytáčel. Ale jinak. Vlastně ji tu vytáčeli všichni a všechno, protože chtěla být ve staré škole v lavici s Terezkou, a ne tady. Jenže se nedalo nic dělat.

„Letos se budeme učit o pravěku a starověku,“ pokračovala paní učitelka Zounarová. „Máme toho hodně, ale vy už jste velké děti, jste na druhém stupni, takže to určitě hravě zvládnete. Jestlipak už někdo z vás něco o pravěku nebo o starověku slyšel? O Keltech, Slovanech, Germánech, o starém Římě, Egyptu, Řecku...“

Jaroušek se zmítal na židli, aby si ho paní učitelka všimla, ale ta pátrala očima v ostatních lavicích, jestli se někde náhodou nezvedne ruka.

Zvedla.

Jílkova.

No to ne, protočila v duchu panenky Bára, protože Jílek byl debil. V pondělí, hned první den školy, jí podrazil nohy, když nosili ze skladu učebnice.

„Ano?“ usmála se paní učitelka na Jílka a Bára by ji v tu chvíli uškrtila. Usmívat se na Jílka! Fuj!

„Voni stavěli ty... Takový velký... To.“

Bára se přestala dívat z okna a se zájmem na Jílka zaostřila. Paní učitelce zmrzl úsměv na rtech.

„Co stavěli?“ zeptala se.

„Takový obrovský... z velkých kostek písku,“ pokoušel se Jílek rukama naznačit tvar jehlanu.

„Myslíš pyramidy?“ dovtípila se paní učitelka.

„Jo,“ rozzářil se Jílek a třída lehla smíchy.

„Hele, Jítku, ty si asi rád děláš na písku bábovičky, co?“ hýkala Týna.
„Pyramidy z písku!“

„No tak, děti!“ okřikla je paní učitelka. „Pyramidy se opravdu nestavěly z písku, to by nevydržely čtyři a půl tisíce let. Stavěly se z kamene.“

„Jo a dávali do nich mrtvoly,“ doplnil vítězoslavně Jílek.

„To byly mumie faraonů,“ zakvičel Jaroušek, který nemohl přenést přes srdce, že paní učitelka dává přednost Jílkovým blábolům před jeho *encyklopedickými* znalostmi.

„Výborně, Jaroušku,“ pochválila ho paní učitelka, ale Báře neuniklo, že už jí Jaroušek leze na nervy. A to měli teprve první hodinu dějepisu. V pololetí ho prodá do cirkusu, aby se ho zbavila, ušklibovala se v duchu Bára.

„O Egyptu a pyramidách se budeme učit ještě před Vánoce,“ slíbila paní učitelka. „Znáte někdo třeba staré řecké báje a pověsti?“

Bára zpozorněla. Ty měla pročtené skrz naskrz. Když objevila kouzelný atlas, odnesl ji totiž na chvíli také před Tróju do ležení Achájů. Zaslechla, jak se Achilleus hádá s Agamemnonem, a když potom doma zjišťovala, kde to byla, dočetla se celý příběh o trojské válce a také spoustu dalších. Řecké báje mohla sypat z rukávu. Chvilku váhala, jestli se má přihlásit, ale neudělala to. Nechtěla na sebe moc upozorňovat.

Ve třídě panovalo ticho.

„Aha,“ řekla paní učitelka. „Tak to dostanete jako domácí úkol. Než začneme probírat Řecko, všichni si přečtete Petišku, a aspoň třikrát.“

„Cože?“ zakvílela mondéna Andrejka. „To jako máme číst jednu knížku *třikrát*?“

„Nejméně,“ kývla hlavou paní učitelka. „Abyste si to zapamatovali.“

Andrejka při té představě zašilhala hrůzou a svezla se po židli tak nízko, že jí nad lavicí koukala jenom hlava. Asi předváděla, že omdlévá.

„A o pravěku jste něco slyšeli?“ pokusila se ještě zjistit paní učitelka.

„Doba ledová,“ řekla Anče, která seděla v lavici před Bárrou.

„Aničko, mluv celou větou, už nejsi v první třídě,“ nařídila jí paní učitelka.

„Byla doba ledová,“ doplnila Anče do své výpovědi sloveso. Paní učitelku to moc neuspokojilo, ale podmět a přísudek tam byl, takže už nemohla nic namítat.

„A jak to v době ledové vypadalo?“ zeptala se. Anče trhla rameny, jako že tohle už přece nemůže vědět.

„Simono?“ vyvolala paní učitelka druhou monděnu.

„No... Na zeměkoulí byl led,“ usoudila Simona.

„Všude?“ nechtěla věřit svým uším paní učitelka.

„Skoro,“ odhadovala Simona, protože z dotazu pochopila, že *úplně* všude asi ne.

Paní učitelka se tvářila dost *zdegustovaně*, tedy zhnuseně.

„Lovili mamuty!“ zařval vítězoslavně Jílek.

„To ano,“ přitakala trochu váhavě paní učitelka.

„A srstnané nosorožce, soby a koně!“ zapištěl Jaroušek. „A také provozovali rybolov!“

„Dyt' to bylo zamrzlý!“ utřel Jarouška s *despektem* Jílek.

„Nevadí,“ povzddechla si paní učitelka. „Nevadí. Všechno se spolu naučíme. A dneska si vysvětlíme, jak se počítá na časové ose. Otevřte si sešit, napište si datum a číslo hodiny, vyndejte si pravítko, tužku a nějaké pastelky...“

Bára se zase zadívala z okna.

Takže jsem se ocitla mezi samými pitomečky, usoudila. Mezi samými pitomečky s jedním šprtem v čele. Paráda. A tady mám přežít *deset měsíců* do prázdnin. A čtyři roky do devítky. Pane bože.

„Báro!“ vytrhl ji ze zadumání zvýšený hlas paní učitelky. Málem spadla ze židle. Rychle vyskočila.

„V pravěku byla nejdřív doba kamenná, protože lidí uměli vyrábět věci jen z toho, co našli, a jenom ty kamenné se dochovaly až do dneška, potom bronzová a potom železná, protože se naučili dělat kovové nástroje,“ vyhrkla, co si při svých zkušebních cestách do minulosti o pravěku před několika dny našla, protože si myslela, že se paní učitelka pořád ještě vpytvává na pravěk.

„Výborně,“ řekla trochu překvapeně paní učitelka. „Proč jsi nám to neřekla, když jsme se o pravěku bavili? Teď si máš do sešitu rýsovat časovou osu, a ne koukat z okna, kde co lítá!“

Bára zrudla a sedla si.

Jílek smíchy tloukl rovnátky o lavici.

„Kde co lítá!“ opakoval po paní učitelce, jako by to bylo kdovíjak vtipné. „Kde co lítá!“

Jaroušek si ze své první lavice měřil Báru přes rameno velmi nedůtklivým pohledem, protože na správné a *encyklopedické* odpovědi tu měl výsostné právo on. Bára se rázem stala nevídaným vetřelcem.

Už abych byla doma, vzdychla Bára, když vyndávala pravítko z penálu. Jenže je čekala ještě matematika. Ta ale na Bářin vkus probíhala docela dobře, protože paní učitelka jim rozdala papíry s příklady, takže celou hodinu počítali, nikdo se na nic neptal, a tudíž nebylo moc příležitostí se zase ztrapnit. Jílek sice protestoval, že to není fér, hned první hodinu psát písemku, ale paní učitelka řekla, že to není písemka, že jenom potřebuje

zjistit, jak jsou na tom, a že známku dá jenom těm, komu by vycházela jednička nebo dvojka. To Báru potěšilo, protože matika jí vždycky šla, mívala ji raději než vlastivědu a příklady jí připadaly jednoduché. Takže se těšila, že má jedničku v kapse. Nejhůř dvojku.

Konečně zazvonilo.

„Jdeš na oběd?“ otočila se na Báru Týna. Týna se jí v pondělí zastala, když jí Jílek podrazil nohy, a tak jí Bára měla docela ráda.

„Nejdu,“ zavrtila hlavou. „Mamka pracuje doma a bydlíme kousek, tak budu chodit jíst domů.“

„Ty se máš,“ zazáviděla Týna.

„No jak se to vezme,“ pokrčila rameny Bára. „Na druhou stranu je zase mamka doma skoro pořád...“

„Furt lepší, než kdybys musela být doma sama až do večera,“ řekla Týna.

„Vždyť můžeš chodit k nám,“ vmísila se do rozhovoru Anče.

Týna se usmála.

„Já vím. Díky. Tak čau,“ řekla Báře a odběhly s Ančou do jídelny.

Bára si poskládala věci do tašky a vydala se domů.

Cestou se v duchu patřičně litovala, protože když se člověk nepolituje sám, nikdo to za něj neudělá. Je chudinka. Přestěhovaná pryč z Prahy, nacpaná do cizí nové školy, kde jsou všichni blbečci, teda asi až na Týnu, Terežka jí od včerejška ještě neodpověděla na SMS...

Přemýšlela, proč má tak špatnou náladu. Protože tohle všechno, co se jí dělo, to sice náladu kazilo pořádně, ale ještě tam bylo něco... něco... Taková divná pachuč, která ale *nesouvisela* se školou ani s Terežkou...

Ne.

Souvisela s poslední cestou do minulosti. V Báře pořád ještě dřímalo smutek a hořkost z toho, že její přátele z Terežina nacisté zavraždili v Osvětimi. Petra, který v jedenácti letech napsal román jako Jules Verne, uličníka Hanuše, Maxe, který se chtěl stát lékařem, až skončí válka... Každou chvíli se to Báře vynořovalo. Jakmile se jí seabeměně zhoršila nálada, padla na ni taková beznaděj, že je celý svět špatný a vůbec.

To ale nejde, vyhubovala sama sobě. S tím musím něco udělat. Nějak ty vzpomínky přerušit.

Nejlíp dalším výletem.
Pokud bude Barča na půdě.

Rychle zhltna oběd a mezi sousty zodpověděla tradiční otázky typu Co jste dělali? Uměla jsi to? Už zkoušeli? Dostala jsi nějakou známku? Naskládala nádobí do myčky, protože to byla její práce, a vyběhla nahoru s tím, že si musí připravit učení na zítřek.

Místo toho hodila tašku do kouta pokojíčku, želvě Pídě dala do výběhu čerstvý salátový list a odplížila se na půdu, aby ji maminka neslyšela.

V zářivě zlatých pruzích slunečního světla, které se sem prodíralo skrze sytě zelené kaštanové listí, tančily částičky rozvířeného prachu a připomínaly Mléčnou dráhu. V jedné hřejivé sluneční skvrně na sukovité podlaze se provalovala Barča. Bylo jí horko, a tak neležela stočená do klubíčka, nýbrž natažená. Když zaslechla kroky, zvedla hlavu a rozespale zamžourala do tmy.

„Ňrrr-a!“ pozdravila Báru, protáhla se a překulila se na záda. Bílé bříško ve slunci oslnivě zářilo. Bára pochopila, že ji má na bříšku podrbat. Nebyl to vyloženě rozkaz, bylo to spíš přání, o jehož splnění se naprosto nepochybuje. Barča se chvíli nechala hladit, pak mohutně zívla, omotala se Báře kolem ruky, předními tlapkami ji pevně chytla, zadními se zataženými drápkami ji několikrát symbolicky kopl a pak jí zaryla do dlaně běloskvoucí špičáky. Přesně, jak předpokládala, Bára, která zákeřný útok nečekala, zaječela a cukla sebou, Barča vyskočila asi metr do vzduchu a vzápětí přistála dost daleko na to, aby na ni Bára nedosáhla. Laškovně vyhodila hřebítek do oblouku, naježila ocas a začala vyzývavě poskakovat.

„Mňrrr – ňrrr? Ňaur? Ňáááuuur!“ lákala Báru ke hře.

„To zrovna,“ ujistila ji Bára a prohlížela si ruku, jestli jí někde necrčí krev. Ale Barča byla opatrná. „To zrovna, já se s tebou budu honit po půdě, aby mamka slyšela, jak tu dupu, a zahнала mě třeba luxovat. Kdepak.“

Vylovila z truhly atlas, položila ho na podlahu a otevřela.

„Tak kam dneska?“ zeptala se Barči.

Barča usoudila, že z honičky nebude nic, a plavným skokem se přenesla na židli stojící v jednom ze slunečních pruhů. Lehla si velmi elegantně

s tlapkami nataženými před sebe a ocásek si položila těsně vedle pravé zadní nohy. Způsobná kočka totiž nikdy nenechá ocas jen tak někde plandat. Mhouřila oči, aby jí do nich nesvítilo slunce, a tvářila se jako sfinga.

„Tak kam?“ zopakovala otázku Bára.

„Ni-i,“ mníkla slabounce Barča, jako by už skoro usínala a Bára ji budi-la nevhodnými dotazy.

A tak Bára otevřela atlas nazdařbůh někde v polovině a sáhla na něj. Ještě než se s ní půda zhoupala, uvědomila si, že vlastně už několik dní provádí pokus, jak atlas funguje, a že tedy měla zase použít první mapu. Už však bylo pozdě.

Kapitola 2

Tentokrát kolem nebyla tma, což po posledních dvou cestách do minulosti považovala Bára za milou změnu.

Zato byla kolem voda.

No to je hnus, pomyslela si Bára, když se rozkoukala. Ve vodě stála po kolena, a k tomu ještě nejmíň po kotníky v bahně, a kolem ní hustě rostly dlouhé trojhranné zelené stvolky. Sahaly vysoko nad její hlavu, mohly měřit tři metry a neměly žádné listy jako rákosí, jen úplně na vrcholku takovou zelenou šošolku. Tvarem připomínaly staniolová třpytítka na špejli, která se v zahradních restauracích píchají do zmrzlinových pohárů spolu s papírovými deštníčky a jinými *vopičárnami*, jak by řekl tatínek.

Teda, taková vysoká tráva, zamyslela se Bára, to bych mohla být někde u dinosaurů. Tam rostly přesličky jako telegrafní sloupy a žralci je brontosauři. A jiní sauři. Jenže, usoudila, kdybych byla u dinosaurů, tak bych byla nahatá.

Nahatá totiž nebyla. Měla na sobě úzké bílé šaty z lehké látky, které jí poměrně těsně obepínaly. Byla to v podstatě taková roura, která končila v podpaží a k níž byla přišitá dvě širší ramínka. Jak jsou šaty dlouhé, to Bára zatím nevěděla, protože stála ve vodě.

Mrzuté bylo, že to rákosí-nerákosí rostlo dost hustě, takže se nemohla rozhlédnout, kam jít. Navíc bylo strašné vedro a nehnul se ani lísteček. Tedy ani šošolka.

Bára vzdychla a vydala se rovnou za nosem. Okamžitě zjistila, že šaty jsou *hodně* úzké, protože v nich nemohla udělat dlouhý krok. Vzápětí se ukázalo, že látka je poměrně tenká, protože se ozvalo nemilosrdné *dříííp* a Bára už ten dlouhý krok udělat mohla. Nevěděla, jestli se z toho má radovat nebo ne, protože *dříííp* sahalo po levé straně skoro k zadku.

Prodírat se mezi stvoly bylo hodně namáhavé, protože dole byly silné jako její ruka a dalo práci je ohnout, aby se mezi nimi protáhla, navíc brodit se vodou po kolena stojí samo o sobě hodně sil. V bahně pod hladinou se ke všemu plazily různé kořeny nebo oddenky, které samozřejmě nebylo vidět, ale Bára o ně zakopávala a občas to dost bolelo, taky se do bahna místy propadala až po kolena a hodně těžko se z něj zase dostávala. Po několika metrech se z ní pot jen lil a chtělo se jí brečet, protože se bála, že se v té bažině nakonec utopí. Nebylo ani kde si odpočinout, protože i kdyby našla tolik volného místa, aby si sedla, tak by jí z vody koukal jen vršíček hlavy. Bála se zastavit a vydýchat se, protože nevěděla, kolik času zbývá do večera. Kdyby jí v bažině zastihla noc, bylo by to hodně zlé.

Pitomej atlas, vztekala se v duchu. Proč mě mrsknul do močálu? Proč ne někam na sucho? To mi dělá schválně! Ale až se vrátím, tak si to s ním vyřídím, slíbovala pomstychtivě. Normálně mu za to vytrhám aspoň pět stránek, aby věděl, jaké to je! Stejně v těch mapách není žádný systém, tak je jedno, když mu je vyrvu. A pak je budu pomalu, pomalínku jednu po druhé pálit nad svíčkou, aby to viděl. Tak. To mu za to provedu.

Jak tak vymýšlela pomstu zlomyslnému atlasu, ani si nevšimla, že stvoly začaly řídnout. Zároveň ale klesalo dno, takže jí voda sahala skoro po břicho, a když zakopla, zahučela pod hladinu celá. Vzhledem k tomu, jaké bylo vedro, to tolik nevadilo, ale protože už byla unavená, skoro ji to rozplakalo. Zastavila se, aby si odpočinula, a rozhlížela se.

Houština opravdu končila. Jenže po pár metrech začínala další. Když se však Bára podívala doprava, skrze řídnuící stvoly viděla volnou hladinu a za ní, světe, div se, za ní břeh a na břehu domečky. Malé, v slunci oslnivě bílé zářící domečky, za nimiž se zvedaly mohutné hradby. Jako by uprostřed městečka, protože to nepochybně městečko bylo, stál hrad. Ovšem bez věží. Byly vidět jen ty hradby, a ještě ke všemu bez cimbuří.

Břeh byl docela daleko, ale když se Bára koukla vlevo, volná voda brzy končila a z povzdálí na ni výsměšně mávala zelenými šošolkami další houština. Takže ani tamtudy cesta nevedla a jediná možnost, jak se dostat na sucho, byla dobrodit se nebo doplatit k městečku. A tak vykročila. Voda jí byla zhruba do pasu, ale v bahně tu bylo méně šlahounů a oddenků, takže se šlo trochu lépe. Říkala si, že až jí bude voda sahat po prsa, začne plavat, a trochu z toho měla strach, protože voda, jak se ukázalo,

když jí nebránily ty zvláštní trojúhelníkovité stvolý, nebyla stojatá. Byla to široká řeka, a byť se valila líně, stejně se Bára bála, aby jí proud nakonec nesebral. Užůž se chystala, že začne plavat, když se za ní ozval varovný výkřik:

„Rychle do člunu!“

Málem se utopila, jak se lekla. Když se otočila, spatřila rákosový člun. Musel neslyšně připlout zpoza chocholatého vodního lesíka, kterému se snažila vyhnout. Na přídi člunu stál muž s úplně oholenou hlavou a bílou suknicí sahající nad kolena. V pravé ruce třímал dýku a právě se vrhal do vody.

Kdyby to byl film, následoval by teď velmi zpo...ma...le...ný záběr podbarvený dramatickou hudbou. Ukazoval by, jak lovec letí vzduchem s rozpaženýma rukama, dopadá na šedohnědou kládu, která dosud – zejména z Bářina úhlu pohledu – nebyla vidět, protože ležela téměř celá pod vodou, kláda sebou mocně mrskne, takže se zjistí, že to není kláda, ale krokodýl, lovec ji pevně obemkne nohama a volnou levou rukou, kterou obtočí kolem zubaté tlamy, přičemž jeho předloktí jen taktak neskončí mezi čelistmi, a dýkou se snaží probodnout krokodýlovi srdce. Zmítají se na hladině i pod hladinou, přičemž voda efektně stříká na kameru, a v záběru se objeví tu světle žluté krokodýlí břicho, tu bronzová lovcova záda. Na pozadí zuřivého boje se zachraňovaná osoba, tedy Bára, snaží dostat ke člunu a při tom klopýtá, padá do vody, jíž se pochopitelně naloká, kucká a prská, takže jí nezbyvá dech na to, aby ječela a vrískala, i když má tisíc chutí to dělat.

Konečně se Bára doplácala ke člunu, což samozřejmě neznamenal, že má vyhráno, protože se ještě musela dostat do něj. A kdo se někdy pokoušel vyhrabat ve vodě na nafukovací matračku, ví, o čem je řeč. Navíc tohle nebyla matračka, ale člun, který měl také bočnice, a o to hůře se do něj lezlo. Nicméně hrůza z krokodýla byla tak velká, že by Bára byla schopná snad i vyběhnout po kolmé skleněné stěně, a tak za chvíli seděla ve člunu, pevně svírala postranice, protože člun sebou házel, vykašlávala vodu, kterou před chvílí vdechla, a do toho strachy brečela, takže jí teklo z očí, z nosu, a ještě ke všemu slintala, což nebylo zrovna důstojné. Nad tím teď ovšem nepřemýšlela. Úzkostlivě sledovala, co se děje ve vodě.

Vidět toho bylo málo, voda byla dobřela zpěňená a kromě zuřivého šplouchání nebyl slyšet žádný zvuk. Mohutný krokodýlí ocas vyzbrojený dvěma řadami špičatých šupin bičoval vodu, jak se krokodýl otáčel kolem své osy ve snaze setřást z hřbetu lovce, který ho stále pevně svíral. Víc Bára ve vlnách rozeznat nedokázala.

Pak se pěna zbravila doruda.

Báře se zastavilo srdce v hrudi, protože nevěděla, *čí* ta krev je. Krokodýl se totiž zmítal se stále stejnou vervou. Báře běžely hlavou všechny přírodovědné filmy, které o krokodýlech viděla. Ne že by vyhledávala přímo filmy o krokodýlech. Ale bavily ji dokumenty o zvířátkách a krokodýli jsou také zvířátka. Tedy až do teď byli. Odteď patříli mezi hnusné potvory. Například krokodýl mořský je největší ze všech krokodýlů a dorůstá délky až osm metrů, vzpomněla si. Voda tu ovšem byla sladká, což měla Bára možnost před chvílí ochutnat, takže krokodýl mořský to být nemohl, navíc osm metrů neměl ani náhodou. Krokodýl loví tak, vybavovala si Bára dál, že kořist chytne, stáhne pod vodu a utopí. Někdy si ji zašprajcne pod kořen a nechá na horší časy. Nemůže žvýkat, takže polyká celé kusy kořisti. Ukusuje si tak, že se zahryzne a pak se točí kolem své osy, dokud kus masa nebo třeba nohu z těla oběti prostě neukrouť. A pak to celé spolkne. Stisk čelistí je neuvěřitelný. V televizi říkali, že až 2400 kg. Bára se tehdy tatínka zeptala, co to znamená, jestli jako krokodýlí hlava váží 2400 kg. Tatínek obrátil oči v sloup a řekl, že si myslel, že když mají oba rodiče vysokou školu, že jejich potomek bude schopen aspoň základních myšlenkových operací, a jak si Bára může představovat, že hlava krokodýla váží 2400 kg, když právě před chvílí říkali, že třímetrový krokodýl váží asi sto kilo. Bára se urazila a řekla, že to jí právě připadá divné, tak se na to ptá. Tatínek vzdychl a řekl, že stisk o síle 2400 kg znamená, že třeba kdyby dala krokodýlovi do tlamy nohu a on ji stiskl, že to bude, jako kdyby jí na té noze stálo 2400 kg. Což Báře stejně nešlo na rozum, protože ta hlava přece neváží 2400 kg, když celý krokodýl vážil jen 100 kg, ale tatínek jí to odmítl dál vysvětlovat, protože v televizi zrovna říkali, že krokodýl má sice silný stisk, ale tlamu že mu zavřenou udrží člověk holýma rukama, protože svaly, kterými krokodýl tlamu otvírá, jsou naopak velmi slabé, což tatínka docela zaujalo a prohlásil, že to by si někdy rád vyzkoušel a že by mohli jet na krokodýlí farmu do Protivína. Maminka odtušila, že si

nic nepřeje víc, než aby měla manžela v trvalém invalidním důchodu, a že jí docela stačí, když tatínek občas jede s *klucima* na horská kola, to že si obvykle jenom hne se zády, ale vrací se se standardním počtem končetin. Tatínek se urazil a zbytek filmu dokoukali mlčky.

Teď Bára mohla pozorovat krokodýla na vlastní oči, ne v televizi, a měla z toho malou radost. Jestli totiž krokodýl toho lovce zakousne, tak si ho určitě schová na horší časy, nezačne ho žrát rovnou, protože nejdřív bude muset ulovit ještě druhý chod, tedy Báru. A dřevěným pádlem, které spolu se sítí, lukem a toulcem s šípy leží na dně lodi, ho asi Bára nezdolá. Možná by si mohla přichystat ty šípy, ne že by je zrovna střídela z luku, ale třeba by tím šípem mohla krokodýla píchnout do oka, až se bude sápat do člunu.

Pěna rudla čím dál tím víc a vlnobití přestávalo být tak divoké. Krokodýl a lovec – nebo nejméně jeden z nich – už umdlávali. Pořád se však nedalo odhadnout, kdo z nich krvácí.

A pak zápas skončil.

Hladina se téměř zklidnila.

Ani krokodýla, ani lovce nebylo vidět.

Bára začala panikařit.

Přesně takhle je to totiž v hororech. Ticho před bouří. A pak se krokodýl vynoří na úplně nečekaném místě. Třeba za zádí nebo prorazí dno člunu a rovnou chytne Báru za nohu. Bára se vyděšeně rozhlížela kolem. Pro jistotu sevřela v ruce jeden z šípů, připravená vrazit ho komukoliv kamkoliv.

Pak zaječela, protože nad hladinu se s gejířem vody prudce vynořil lovec.

Zůstal stát a lapal po dechu. Sotva se držel na nohou. Byl pod hladinou příliš dlouho a zápas byl vyčerpávající.

Bára se chtěla radovat, ale poučení z filmů bylo jasné – neradovat se předčasně! To si všichni pokaždé myslí, že už vyhráli, a v ten nejnečekanější okamžik to zase přijde. A tak se bez hnutí krčila v člunu a ani ji nenapadlo vzít pádlo a dostrkat loďku k lovcí. Lovec zřejmě ani nepředpokládal, že by to Bára udělala, a tak se k člunu dobrodil, vzal ho za před a dotáhl k místu, kde zabil krokodýla.

„Seskoč,“ vybídl unaveně Báru.

„Ale tam je ten krokodýl!“ zaprotestovala vyděšeně Bára.

„Je mrtvý,“ řekl lovec. Bára se k lezení do vody moc neměla, ale lovec jen mlčky čekal a Báře nezbylo než opustit bezpečí člunu. Lovec jí ukázal, ať si stoupne stranou, hodil na dno dýku, aby mu nepřekážela, Báře strčil do ruky pádlo a nařídil jí, ať člun přidrží. Pak se vnořil pod hladinu a v zápětí by se v Báře krve nedořezal, protože se nad vodou objevila zubatá tlama. V první chvíli myslela, že – přesně, jak poučena hororovými filmy předpokládala – krokodýl obživnul a teď sežral lovce a jde po ní. Naštěstí ho však předtím lovec zabil pořádně a teď jen z vody vyzvedával mrtvé tělo, aby ho dostal do člunu. Bára odhadovala, že krokodýl měří něco přes dva metry, takže vážil asi tolik co lovec, a ten s ním měl dost co dělat. Několikrát upadl a musel plaza z vody tahat znovu, ale nakonec se mu ho podařilo do člunu dostat. Beze slova vzal od Báry pádlo, položil ho na krokodýlí hřbet, popadl Báru v pase a vyzvedl ji do loďky. Sám se navyklým, byť únavou ztěžklým pohybem vyšvihl na zád. Báře neuniklo, že se chvěje vyčerpáním.

Teď teprve měla čas si je oba prohlédnout.

Krokodýl ležel na dně člunu hlavou k ní, z čehož neměla moc radost, protože se tak její palce ocitaly nebezpečně blízko tlamy, z níž vyčnívaly kuželovité bílé zuby. Ve zlatistých očích tkvěl prázdný pohled, jaký mívají vyčpaná zvířata v muzeích. Na hřbetě mu rostlo několik řad špičatých šupin, které se na ocase měnily ve dva vysoké dračí hřebeny. V televizi to všechno vypadalo docela hezky, ale ve skutečnosti z toho šel opravdu strach.

Lovec stále mlčel a seděl bez pohnutí se svěšenou hlavou. Byl hodně snědý, a jak se slunce třpytilo v kapkách vody stékajících po jeho těle, vypadal jako ulitý z bronzu.

Konečně zvedl hlavu a zadíval se na Báru.

Měl hezky tvarovanou lebku, Bára musela uznat, že patří k těm málo mužům, kterým účes *na koleno* sluší. Navíc to, že si holil vlasy, dalo ještě víc vyniknout jeho už beztak výrazným očím, tak tmavým, že v nich nešlo rozeznat panenky, a vroubeným neuvěřitelně dlouhými a hustými řasami. Kdyby takové řasy měla žena, řekl by tatínek, že na ně má mít zbrojní pas, a mamínka se občas pomocí kleštiček pokoušela svoje řasy přimět, aby se zatočily tak, jak je měl tenhle lovec sám od sebe. Prostě a jednoduše, aby měli chlapi takovéhle řasy, to není vůbec fér, protože oni je na nic nepotřebují, a my abychom si nalepovaly umělé, soudila Bára. Nad očima se mu klenulo husté obočí, černé a zalomené jako havraní křídla.

Lovec měl hezké rysy, ale hlavně to, čemu se říká *kouzlo*. Určitě už spadal do kategorie *dospělák*, rozhodně mu však ještě nebylo tolik, kolik Bářinu tatínkovi.

Po hrudi mu z několika odřenin s největší pravděpodobností způsobených těmi šupinovými hřebínky na krokodýlích zádech stékaly stružky krve a vpíjely se do bílé suknice. Měl ještě několik šrámů na noze, stopy po krokodýlích drápech, ale nic z toho nebyly hluboké rány. Vyšel z boje sice vyčerpaný, ale bez větší úhony.

Mlčení trvalo hrozně dlouho, Bára měla pocit, že uběhly hodiny, ale stín, který vrhala na krokodýlí hřbet, moc nepopolezl, takže to hodiny být nemohly.

„Kde ses tam vzala?“ promluvil pak lovec. Už se nechvěl, ale hlas měl unavený.

Takže další průšvih, vzdychla v duchu Bára. Co mu mám říct?

„Nejsi zdejší a nejsi ani odjinud z *Takemet*,“ sdělil Báře lovec výsledek svého pozorování. „Nevypadáš jako lidé žijící v *Tadešret*. Oblečená jsi jako naše ženy, ale máš mužský účes. Kdo jsi?“

Takemet znamenalo v jazyce, kterým hovořili, Černá země a *Tadešret* Rudá země. Báře to nic nepřipomínalo. A i kdyby, stejně by si těžko stihla rychle vymyslet přijatelnou historku, jak se ocitla uprostřed obrovské bažiny.

„Bára,“ řekla tedy, protože to je pravda. Předpokládala sice, že jméno lovce neuspokojí, ale získala aspoň půl minuty času.

„Bá-ra?“ naklonil se zájmem lovec hlavu. Vyslovil to trochu jinak než ona, s takovým hodně otevřeným *a* na konci, takže to znělo trochu jako Bá-ré.

„Jo,“ kývla Bára.

„Odkud jsi k nám přišla?“

„Z České republiky,“ řekla Bára. Protože co si taky měla vymýšlet, když ještě nevěděla, ani kde je, ani kdy je?

„Nikdy jsem o takové zemi neslyšel,“ pokrčil rameny lovec. Nechtěl tím říct, že si Bára vymýšlí, jenom, že tuhle zemi nezná. „Patříš někomu?“

„Ne.“

„Někdo tě tu vysadil z člunu?“

„Ne.“

Lovec se na ni zkoumavě podíval. Zkoumavě, ne podezřívavě. Pak se zasmál a zavrtěl hlavou, jako by mu to všechno připadalo úplně pomatené a nechtěl to teď řešit. Měl nakažlivý úsměv, bílé zuby mu v zlatohnědém obličejí zářily od ucha k uchu a Bára se musela usmát taky.

Lovec se chopil pádla a člun se pomalu, beze spěchu rozjel ke břehu.

„Původně jsem chtěl lovit husy,“ poznamenal ještě. „Vezu znamenitější úlovek.“

Bára se chystala urazit, že ona žádný úlovek není, ale zarazila se. Lovec totiž zjevně myslel krokodýla. Navíc nebyt jeho, opravdu by úlovek byla. Krokodýlí.

„Zapomněla jsem poděkovat,“ pípla.

„Za co?“

„Za krokodýla... On by mě jinak sežral,“ sevřelo se Báře při té představě hrdlo a z očí se jí skutálely slzy jako hrachy.

„To ano, mířil k tobě,“ kývl lovec. „Ale Bastet mne přivedla včas.“

Bára se chtěla zeptat, kdo je to Bastet, protože ve člunu ani kolem něj nikdo, kdo by lovce mohl přivést, nebyl, ale ještě než otevřela pusou, na

něco si vzpomněla. Když se na své druhé velké cestě do minulosti dostala jako otrokyně do starověkých Pompejí, přátelila se tam s jinou otrokyní, mladou Egyptankou, které její majitelé říkali Syrinx, ale ona se ve skutečnosti jmenovala Bastethotep – *Bastet je spokojená*. Bastet je bohyně s kočičí hlavou.

Takže já jsem v Egyptě, došlo Báře. Egyptané mu neříkají Egypt, ale Černá země. A ta řeka, to je Nil, protože jiná řeka v Egyptě není a nebyla.

Páni, já sedím ve člunu s pravým nefalšovaným Egyptanem! Třeba je to Sinuhet nebo Tutenkámen. Teda Tutanchamon. No tak to je žůžo. Egypt je bezva.

Teda až na ty krokodýly, připomněla si zubatou tlamu vedle svých bosých palců.

Lovec pádloval mlčky a tvářil se nepřístupně. Vlastně celou dobu, až na ten jeden okouzující úsměv, se tvářil nepřístupně. Bára si nejdřív myslela, že se na ni zlobí, protože se toulala po bažině, kam se zřejmě nesmí, a protože se kvůli ní musel rvát s krokodýlem nebo proto, že mu neřekla, co v té bažině dělala. Tím ovšem lovcův zájem o svou osobu mírně přeceňovala, lovec se totiž soustředil na to, aby bezpečně provedl člun mezi mělčinami, kde by mohli uvíznout, a zároveň jako ostrž sledoval hladinu, jestli někde nečíhá další krokodýl. Navíc byl unavený.

Konečně přistáli. Příď drcla do břehu a člun se nárazem trochu zakolébá. Lovec seskočil do vody a přivázal člun ke kůlu, který k tomu účelu z břehu trčel.

„Vezmi věci z lodi a pojď za mnou,“ řekl Báře, když žbluňkla ze člunu do vody, která jí sahala až nad kolena. Zavrhla tedy svůj původní úmysl vylézt rovnou na břeh a čekala, co bude dál. Lovec chvíli zadumaně hleděl na krokodýla. Pak si ho hodil přes ramena jako ovci. Tedy hodil není úplně to správné slovo, on ho na sebe s vynaložením obrovské námahy nasoukal, a to asi až napočtvrté. Když se mu to konečně podařilo, chvíli stál, popadal dech a zvykal si na to, jak udržet rovnováhu s dvoumetrovým plazem na ramenou. Levou rukou ho přidržoval za hlavu, pravou za ocas a vypadalo to, jako když má kolem krku přehozené obrovské šupinaté *boa*. Což je výraz jednak pro kraju, jednak pro dlouhou kožešinou šálu. Pak vykročil a každý krok si vyměřoval velmi opatrně. Kdyby s krokodýlem ve vodě spadl, asi by ho už nezvedl.

